

Lucy Diamond

*Bude to
dobry rok*

Lucy Diamond

*Bude to
dobry rok*

2016

Copyright © 2015 by Lucy Diamond
Translation © 2016 by Jana Vlčková
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE YEAR OF TAKING CHANCES,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2015,
přeložila Jana Vlčková
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-137-1

*Na památku Lindy Brownové,
báječné paní odvedle,
která mě před mnoha lety naučila šít.*

Poděkování

Mé díky jako vždycky patří týmu snů v Pan Macmillan – Caroline Hoggové, Natashe Hardingové, Jodii Mullishové, Becky Plunkettové, Anně Bondové, Jeremymu Trevathanovi, Wayne Brookesovi a Eloise Woodové. Prosím, slibte mi, že si dáte jako novoroční předsevzetí, že zůstanete stejně báječní.

Milion díky posílám Lizzy Kremerové z agentury Davida Highama za všechnu její pilnou práci, telefonáty i geniální nápady. Kromě toho, že je naprosto suprová agentka, je navrch úžasný člověk. #Tým Kremerová jede!

Děkuji Rebekah, mimořádné švadleně z Love Design Room v Bathu, že trpělivě odpovídala na všechny moje hloupoučké otázky. Za případné chyby jsem zodpovědná já.

Děkuji všem svým milým čtenářům, zejména těm, kteří se mnou komunikují na Facebooku, samozřejmě na profilu Lucy Diamonds, kde se schází skupina těch nejvíc cool žen, s jakými jsem se kdy setkala!

Nakonec přidávám extra nablýskané díky pro svoji fantastickou rodinu – Martina, Hannah, Toma a Holly – kteří

Lucy Diamond

jsou těmi nejlepšími fanoušky, jaké si autor může přát. Nedovolí, abych utonula v hlubinách beznaděje, když mi psaní nejde a tiše si zoufám. (Moje novoroční předsevzetí zní, že si přestanu libovat v sebelítosti a soukromých dramatech.) Děkuji vám za všechny smích a podporu. Nepotřebuju koláček štěstí, abych věděla, že vy čtyři jste to nejlepší, co mě v životě potkalo.

Prolog

Měl by existovat nějaký druh varování, který by nás upozornil na okamžik, kdy se náš život nenávratně mění. Nepříjemné zamrazení v zádech, zašeptání větru, jemné nebeské ponouknutí, abychom si užívali toho, co máme, než bude příliš pozdě. Pro Gemmu však ten den začal ošidně důvěrně známou rutinou. Spencer se jako obvykle narval do vedlejší koupelny, kde se pohyboval s elegancí slona v porcelánu. Pustil si sprchu na plné pecky a do jejího zurčení začal s vervou vyřvávat svou osobitou verzi písně „My Girl“. Co mu chybělo na pěveckém umu, to přidal na hlasitosti.

Gemma si pretáhla polštář přes hlavu. Ještě pět minut, slíbila si. Pět minut si pohoví pod vyhřátou přikrývkou, než se přinutí vstát a vrhnout se do akce.

Přes všechny dobré úmysly na ni padl spánek jako teplá deka, a tak se vrátila do říše snů. Vůbec nevnímala, že jí manžel postavil na noční stolek hrnek s horkým čajem, a neslyšela, jak se s ní o deset minut později hlasitě loučil.

Kdyby věděla, co se později stane, rozběhla by se za ním,

Lucy Diamond

vrhla by se mu kolem krku a nepustila by ho z domu. *Dneska ne*, prohlásila by. *Nikam nepůjdeš, Spencere Baileyi.*

Ale neměla o ničem poněť. Nic netušila. A tak den začal jako všechny ostatní...

Kapitola prvni

O tři týdny dříve

Byl silvestr, noc tisíců večírků, kdy ke stropům létají špunty od šampaňského a k nebesům rachejtle a taneční parkety zdobí ty nejhezčí šaty. Všichni hodí Vánoce za hlavu jako starou cetku a připravují se na poslední akci v roce, poháněnou alkoholem a divokou bujarostí, než se nechají spolknout vážností studeného ledna, kdy by se mělo začít s plněním novoročních předsevzetí. V barech a restauracích po celé zemi se chladí nápoje, chystá se občerstvení, leští se příbory a sklenice. V koupelnách a ložnicích se nanáší večerní make-up, češou se a lakují vlasy, syčí žehličky. Výsledky vánočního přežívání zamaskují stahovací kalhotky a nescetněkrát zazní tichý slib: *po Novém roce začnu držet dietu.*

A přitom Gemmu Baileyovou dělila od totálního zhroucení jen jedna jediná připálená kanapka. Jak je možné, přemítala podrážděně, že původně plánovaná „malá oslava pro pár přátel“ s experimentálně míchanými koktejly a mísou drahých křupek přerostla v obrovskou house party, na niž se přihrnuli snad všichni lidi z okolí, tedy party, kterou si proti

sobě určitě poštvou všechny nové sousedy? Hloupá otázka. Na vině je samozřejmě Spencer, její družný manžel, kterému připadalo vhodné pozvat všechny svoje spoluhráče z fotbalu i s jejich drahými polovičkami, stejně jako některé kluky z práce. Dokonce pozval i nějakou ženskou, kterou naposledy viděl na základní škole a která se do Larkmeadu vrátila po smrti matky. Prokristapána! („Bylo mi jí líto!“ bránil se, když ho Gemma obdařila dlouhým pohledem trpitelky. „Co jsem asi měl dělat?“ „Och, já nevím. Co třeba poplácat ji po paži a říct: ‚Upřímnou soustrast‘, jak to dělají všichni normální lidi?“ zeptala se a otráveně zakoulela očima.)

A aby toho nebylo málo, před čtrnácti dny se parádně ztráskal na vánočním večírku, pořádaném základní školou. V alkoholovém opojení vytrhl zástupci ředitele z ruky mikrofon a pozval všechny rodiče na silvestrovskou oslavu. Gemma otevřela pusy a chystala se protestovat, ale zmohla se jen na slabé zasténání. Stejně už bylo pozdě. Přítomní už horlivě příkyvovali s tím, že velmi rádi přijdou, protože jsou *strašně* zvědaví, jak si Baileyovi zařídili svůj nový domov. Nový domov. Starý barák se skoro historickými tapetami, na kterých jsou nalepené dřevěné třísky, se špinavým jekorem v každé místnosti, páchnoucími odpady a tou nejpříšernější růžovou koupelnou, jakou kdy lidstvo vidělo. Gemma nechtěla nikoho pozvat přinejmenším do léta a rozhodně ne některé soupeřivé mámy z Darceyiny třídy, které mají byty jako z katalogu a během deseti vteřin zmerčí každé smítko na koberci nebo špatně utřený prach.

(Pořád se propadá hanbou, když si vzpomene, jak její syn Will zhruba v sedmi letech přivedl na svačinu svého kamaráda. Jmenoval se Jack Barrington. Tehdy to byl kudrnatý

Bude to dobrý rok

klučina s pronikavým vysokým hláskem. Dneska měří skoro metr osmdesát, obličej má posetý uhry, ale zaplatřpánbůh má mnohem hlubší hlas. Tenkrát si ho přišla vyzvednout matka, a když Gemmě děkovala u dveří, Jack vyděšeně hlásil: „Mají tam *děsný* binec, mami. A k svačině mi dali *hranolky!*“ Takhle to v Larkmeadu chodí – matky spolu soupeří. Gemma se dávno vzdala snahy získat na tomto poli nějaké body.)

„Nevadí ti to, že ne?“ zeptal se Spencer, když za mrazivé měsíčné noci vrávorali z vánočního večírku. „Mohli bychom uspořádat pořádného silvestra, co myslíš?“

„Nejsem si jistá. Ono to naše bydlení zatím není nic extra,“ odpověděla Gemma a v duchu těkala od jedné hororové zóny k druhé: vybledlé zaprášené závěsy, které jim zbyly po předchozích majitelích; plíseň na stěně v kuchyni; pavučinami opředaná toaleta v přízemí, kde praskla žárovka, kterou zatím nestihla vyměnit. Vždyť v novém domě bydlí pouhých šest týdnů! Ani nestačili vybalit všechny krabice, natož aby se jim podařil nějaký kutilský zázrak!

„No právě! Aspoň se nemusíme bát, že nám někdo něco poničí.“ Dloubl do ní loktem. „Nemusíme se děsit, že nám lidi polijí koberce vínem – stejně je budeme brzo strhávat. Vždyť ten barák je pro pořádnou party jako stvořený!“

Na tom něco bylo. Ten dům je opravdu super. Tečka. Teda spíš bude, až se jim ho podaří zrekonstruovat. Zatím se zdá, že si ukousli větší sousto, než dokážou sníst. Koupě nádherného starého kamenného domu v té lepší části Larkmeadu se jednou vyplatí. Jsou v něm čtyři prostorné ložnice a patří k němu velká zahrada a garáž, kde odpočívá černá sportovní mazda, o níž je Gemma přesvědčená, že ji Spencer miluje víc než svou manželku. Realitní makléř prohlásil, že tenhle dům je naprosto nedocenený a že má velký potenciál.

Nezmínil však, že je bude stát spoustu dřiny a energie, než jej promění v útulný domov, zejména když jim nezbývají prostředky na zaplacení kvalitních řemeslníků. Ale shodli se na tom, že to nevadí. Důležité je, aby měli svůj vysněný domov. Nic jiného nepotřebují. Není kam spěchat. Což platilo do chvíle, než Spencer pozval půlku vesnice na oslavu nejprofláknutějšího svátku v roce.

Přesto se nevzdala a napnula síly. Kuchyni a obývacímu pokoji už nelze nic vytknout, stejně jako záchodu v přízemí. Připravila bufetový stůl. Svoje nevábně vypadající jednohubky dala úplně dozadu a dípy ze supermarketu vymáčkala z umělohmotných tub do svých nejhezčích misek s modrou glazurou. V lahůdkářství koupila velký slaný francouzský koláč. Od Vánoc zbyla spousta sýrů a půlka vánočního dortu nasáklého brandy, ze kterého si stačí dát tři sousta, a vidíte dvojité. To bude muset stačit. (Jestli budou soupeřivě školní matky povytahovat nad jejím cateringem obočí, jen ať si poslouží. Jí je to fuk. I když ne tak úplně.)

Spencer mezitím odvedl děti ke svým rodičům, kde zůstanou přes noc. Dlouho se nevracel, což bylo podezřelé, protože tchán s tchyní bydlí pouhých deset minut chůze od nich. Děda Terry nejspíš otevřel whisky a oba teď před krbem řeší světovou krizi. Což může trvat hodiny.

Povzdechla si a čistou utěrkou přešetřila sklenice na víno a šampaňské. Pečlivě je seřadila na pracovní desce. Kéž by se dokázala dostat do veselejší nálady. Přelom starého a nového roku ji vždycky nutil k bilancování a to jí vadilo. Jako by uvízla někde mezi minulostí a budoucností a musela si položit zásadní otázku, jestli je skutečně tam, kde si přála být. Poslední dobou měla nepříjemný pocit, že jí život proklouzá-

Bude to dobrý rok

vá mezi prsty. Dny plynou čím dál rychleji a ona si není jistá, jestli náhodou nemarní čas a využívá je tak, jak by měla. Ano, je manželkou a matkou a váží si toho. Ale zanechá po sobě na světě nějakou stopu? Někdy mívala dojem, že kdyby najednou zmizela, nikdo by si toho ani nevšiml.

Před několika týdny zaslechla Nicolette Valentineovou, kamarádku své dcery, jak se ptá Darcey: „Co dělá tvoje máma?“ Nicolette se do Larkmeadu nedávno přistěhovala. Její matka je bččková seriálová herečka a otec získal místo tajemníka v nedaleké nemocnici.

„Nic moc,“ odpověděla lakonicky Darcey. „Je jenom máma.“

Jenom máma. Jako by to bylo málo. Dokonce se zdálo, že se za ni dcera stydí.

Od té doby má pocit, že selhala. Není pro Darcey dobrým příkladem. Všechny Gemminy kamarádky, které mají děti, se po mateřské vrátily do práce. Zařídily si zkrácené úvazky, nakoupily oblečení vhodné do kanceláře a pečlivě se líčí, aby mohly otráveně špulit své dokonale nalíčené rty, když na hřišti ledabyle kontrolují svoje služební smartphony. A co je ona? Kyprá hospodyňka, která pere a nakupuje a dává pozor, aby členové její rodiny nepřišli pozdě do školy a do práce. Sem tam něco ušije. *Je jenom máma. Nic moc.*

Někdy na ni padly chmury a pak si lámala hlavu, jestli ji Spencer vnímá stejně.

„Ale no tak, Gems,“ zamumlala nahlas, aby se zbavila černých myšlenek. Připomínala si, že jakmile si oblékne nové šaty, hned se bude cítit líp. Ušila si je začátkem měsíce a nemohla se dočkat, až si je vezme. Jsou z tmavě modrého veluru, mají spadlá ramena, jsou vypasované a mají lichoti-

vou tulipánovou sukni. Stačilo pár dobře promyšlených záševků a nádherně zdůraznily její postavu ve tvaru přesýpacích hodin a propůjčily nádrům a zadku dojem smyslnosti a pevnosti. Na několika strategických místech se třpytily černé pajetky. Gemma doufala, že když si dodá jiskru zvenčí, časem se zažehne i uvnitř.

(Na tomto místě je nutno přiznat, že se kvůli své postavě v minulosti často trápila. Kolem dvacítky byla posedlá počítáním kalorií a na čas se jí podařilo opravdu zhubnout. Ale byla šťastná? Skutečně stálo za to odpírat si sacharidy a pudinky jenom proto, aby se narvala do příliš krátkých šatů? Ne, nestálo. Nesnášela ten dutý pocit v břiše, který ji neustále pronásledoval, když dobrovolně hladověla. Naštěstí s tímhle blbnutím dávno přestala. V tomhle domě se žádné novoroční diety netrpí. Děkuji pěkně.)

Vtom někdo zazvonil a Gemma leknutím nadskočila. Aha, to bude Spencer. Určitě si zase zapomněl klíče. Hned měla lepší náladu. Jak zná svého muže, tak jí namíchá koktejl, přimontuje stroboskop a začne si ji dobírat, že si dělá hlavu z takové pitomosti, jako jsou jednohubky. Okamžitě se začne cítit milionkrát líp.

Pospíchala otevřít, ale místo manžela našla na prahu stát cizí ženu. Mohlo jí být něco přes třicet a bledý obličej měla posetý pihami. Oblékla si modrou prošívanou bundu a vlasy s měděným přelivem si stáhla do neupraveného culíku. Sice nevypadala jako jehovistka, která přišla Gemmu obracet na pravou víru, ale člověk nikdy neví.

„Zdravím,“ hlesla Gemma. „Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den. Omlouvám se, že vás obtěžuju,“ spustila žena. „Měla jsem se nastěhovat do domu vedle vás, ale ten

Bude to dobrý rok

pán, co mi ho pronajal – Bernie Sykes? – nezvedá telefon a já nemám klíče. Nevíte náhodou, kde bych ho našla?“

„Aha. Chápu.“ Předchozí majitelé domu ji právě před tímhle varovali. Pěknou, béžově omítnutou chalupu stojící poblíž pronajímal Bernie, její majitel a zároveň zdejší hostinský, jako letní byt. Bohužel míval ve výčepu tolik napilno, aby včas uspokojil žízňivé kunčofty, že zapomínal brát telefon. Dokonce ani nevnímal, že zvoní, natož aby se podíval do diáře. „Žádné strachy, mám náhradní klíče. Hned jsem zpátky.“

Žena vešla do chodby a Gemma se vrátila do kuchyně. Klíče od sousedního domu měla schované ve staré červené konvici. „Tady jsou.“ Podala je ženě. „Jak znám Bernieho, tak touhle dobou už v sobě má pár skleniček a jeho mobil se válí zapomenutý na gauči. Najdete ho v místní hospodě. Jmenuje se U Koroptve. Projdete ulicí dolů a potom doleva. Bernieho poznáte snadno: je ze všech nejhluchnější a nosí mroží knír. Nemůžete si ho s nikým splést.“

„Mockrát vám děkuju,“ přikývla žena a stiskla kliku. „Na shledanou.“

„Není zač,“ odpověděla Gemma. „A šťastný nový rok! Chalupa je moc pěkná a jako stvořená pro romantické rande.“

Žena se ušklíbala. „Jsem tu sama. Ještě jednou vám děkuju. Šťastný nový rok i vám!“

Och. Zvláštní. Gemma sledovala, jak odchází. Neuměla si představit, jaké to je, zůstat na silvestra sama. Tak vidíš, říkala si. Mohla bys na tom být daleko hůř. Mohla bys opuštěná trčet ve vedlejší domě, zatímco tady bude plno lidí a alkohol poteče proudem. Nepovedené kanapky hned viděla z jiné perspektivy.

• • •

Lucy Diamond

O hodinu později si připravovala voňavou koupel a popíjela přitom opravdu zaslouženou sklenici chlazeného Pinot Grigia. Příjemně klouzalo do krku.

„Gems? Kde jsi?“ slyšela volat Spencera, jen co za ním zapadly vstupní dveře.

„Čekám na vás nahoře, sire, nahá jako prst a zcela připravená poskytnout vám potěchu,“ křikla na oplátku, přestože stále vězela ve starých džínkách, s vlasy zapletenými do neupraveného drdolu a s rukama páchnoucíma po cibuli. „Přijďte a vezměte si mě!“ Prsty energicky čeřila vodní hladinu, aby z pěny vzniklo víc bublin. Po takovém pozvání by se měl svléknout už na schodech, pomyslela si. Před Spencerem stačilo nepatrně povytáhnout obočí a už si myslil, že se nemůže dočkat jeho přítelíčka.

Už jsou spolu patnáct let. Seznámili se během jedné slunečné soboty, kdy jela navštívit tatínka do Stowmarketu a nešťastnou náhodou nabourala Spencerovu dodávku. Za což si podle Gemmy mohl sám. Kdyby nekráčel po ulici bez trička, krásně opálený a svalnatý, s uličnický rozčuchanými tmavými vlasy, a nepodíval se na ni sametově hnědýma očima, ne sklouzla by jí noha z plynového pedálu zrovna ve chvíli, kdy se pokoušela zacouvat do řady aut zaparkovaných u chodníku. Hlasitě to bouchlo.

„Bacha!“ vykřikl a dal se do běhu. „To je moje auto! Podívejte se, co jste udělala!“

Gemma, rudá jako rak, neohrabaně vystoupila. Příšerně se styděla za to, co se stalo. Z těsné blízkosti přitažlivého chlapa se jí navíc podlamovala kolena a nic na tom neměnila ani skutečnost, že se na ni zlobil. „Moc se omlouvám,“ zajíkala se. „Sakra, tohle auto není moje – vypůjčila jsem si ho od spolubydlící. Ta mě zabije.“

Bude to dobrý rok

Čokoládové oči se rozněžnily. Snad za to mohly tyrkysové minišaty s dlouhým zipem uprostřed předního dílu. Tehdy byla štíhlá a drobná – vážila o dvacet kilo méně než teď. Srdčitý obličej rámovaly kaštanové vlasy a mírné oči laně se postaraly o to, že se na ni nemohl nikdo doopravdy zlobit. „Nic si z toho nedělejte,“ začal ji zdráhavě chlácholit. Prohlédl nárazník, který nějakým zázrakem zůstal nedotčený. „Vždyť se nic nestalo. Jste v pořádku?“

Pozorně si ji prohlížel a Gemmě se zrychlil tep. *Ted' už ano*, blesklo jí hlavou.

Tou dobou žila v Londýně a pracovala pro Pop, obchodní řetězec s lacinou a veselou módou, ale přesně za tři měsíce už bydlela se Spencerem v pronajatém bytě v Larkmeadu, což je malá vesnice v Suffolku, kde vyrůstal. O rok později už byli manželé. Zrovna když ji každodenní dvouhodinové dojíždění začalo unavovat, zjistila, že čeká Willa, a odešla na předčasnou mateřskou dovolenou. Někdy ji napadlo, jak by asi vypadal její život, kdyby Spencer toho dne nebyl ve Stowmarketu, anebo kdyby ona zaparkovala jinde. Připadalo jí zvláštní, jak jeden jediný osudový okamžik dokáže dramaticky změnit celý život.

„Ahoj!“ zvolal a nadšeně vtrhl do koupelny. „Hej!“ namítl dotčeně, když ji uviděl ve vytahaném domácím oblečení. „Kde je slíbená nahota a sex?“

Jeho ublížený výraz ji rozesmál. Hned nato se zarazila, protože si přetáhl košili přes hlavu a blížil se k ní s nemravným leskem v očích. Ona sice během let ztloustla, zato on nepřibral ani deko. Pořád byl štíhlý a svalnatý.

„Takže, paní Baileyová,“ zavrnl a po krátkém objetí ji svlékl z trička, „dovolte, abych vám pomohl...“

Kapitola druhá

Na druhé straně Larkmeadu za obecním hřištěm, kde se v létě pořádají soutěže v kriketu, za mostem z cihel, který se klene přes mlýnskou strouhu, stojí pár úzkých viktoriánských domů a menší chalupy, z nichž některé dosud mají původní doškovou střechu. Nahoře na Butler Row, dvě ulice za zelinářstvím, stojí dům s bílými štíty, kde Caitlin Fraserová vyrostla a kam se před několika týdny vrátila poté, co se jí život sesypal jako domeček z karet.

Choulila se na pohovce a čím dál víc propadala pokušení vykašlat se na celý silvestr a zalézt si do postele s termoforem a lahví vína. *Nebud' takový máček!* slyšela v duchu svou matku. *Jít na silvestra brzo spát... Holčičko, jak jsi na to přišla?*

Caitlin zakoulela očima. Teď, když je Jane Fraserová mrtvá a existuje jen ve vzpomínkách a představách své dcery, najednou působí mnohem odvázaněji. Máma silvestry milovala a každý rok si vymyslela spoustu nových předsevzetí, aby je vzápětí ostošest porušovala a zapomněla na ně dřív, než nastal únor. „Je to, jako by sis slíbila, že si příští rok po-

Bude to dobrý rok

vedeš líp,“ vysvětlovala Caitlin, když jí poprvé dovolila zůstat vzhůru až do půlnoci a zažít příchod nového roku. „Já jsem si například předsevzala, že budu pomáhat Maud Simmondsově se zahradou, a třeba tatínek slíbil, že přestane kouřit ty smradlavé cigarety. Je to tak, Steve?“

„Cože? Ehm..., ano“ přikývl otec, ačkoliv se zdaleka netvářil tak nadšeně jako jeho žena.

Jako by sis slíbila, že si příští rok povedeš líp. Zní to dobře, když se to takhle řekne, přemítala Caitlin. Vzpomínala, jak s mámou seděla na téhle pohovce, obě byly oblečené do noční košile a županu a se smíchem sledovaly v televizi ohňostroj nad Westminsterským palácem, zatímco táta spal v křesle a blaženě chrápal jako hroch. Kdyby se opřela a semkla víčka, dokázala by si tu scénu představit. Pětadvacet let by rázem bylo pryč.

Skoro. Až na to, že táta zemřel, když jí bylo dvacet. Už nikdy nebude podřimovat ve svém oblíbeném křesle. Máma už tu taky není, aby jásama nad vybuchujícími rachejtlemi a přitukla si s ní panákem whisky.

Zabloudila očima k papírovým kondolencím, vystaveným na krbové římse, na kterých se zvolna usazoval prach. Musí se jich zbavit. Stačí se na ně podívat a padne na ni deprese. Hluboké dojetí umocňují rodinné fotografie. Kudrnatá usměvavá dáma v letních šatech je mrtvá a nikdy se nevrátí a malá urna s popelem stále čeká na rozptyl. Od pohřbu uplynul víc než měsíc, ale Caitlin se stále utápí v zármutku, prázdnotě a beznaděži a není schopná se definitivně rozloučit.

„Nepřála by si, abys tu fňukala,“ opakovala jí Gwen, stará sousedka odvedle, kdykoliv se u Caitlin zastavila cestou do

čtenářského kroužku nebo na kurz šití. (Upřímně řečeno, vědomí, že letitá penzistka vede bohatší společenský život než vy, nikoho nepozvedne na duchu.)

„Řekni, kdybys potřebovala pomoci se zahradou,“ nabízel se Jim, soused odnaproti, když se s ním náhodou potkala na ulici. „Jane jsem taky pomáhal, když potřebovala něco zryt.“ Dokonce i Spencer Bailey, kterého neviděla od základky, ji v neděli ráno zastavil před obchodem, aby jí vyslovil nejhlubší soustrast a pěl ódy na koláče, které máma pekla. Lepší prý nikdy neochutnal. Když se zatvářila nechápavě, vysvětlil, že Jane dělal přístavbu. Je zedník. Stále žije v Larkmeadu a má ženu a dvě děti. (Vzpomněla si, že se vždycky choval kamarádsky a dobře se s ním vycházelo, a to i v pubertě.) Zrovna když se chtěla rozloučit s tím, že pospíchá (lež jako věž), prohlásil: „Kdybys tu náhodou zůstala na silvestra, zvu tě k nám na party. Klidně přijď, jestli budeš chtít.“

Zdvořile se usmála, poděkovala a odpověděla, že zatím neví, kde v ten den bude. Jenže odpoledne na ni zaklepalá Gwen a s nadějí v očích se zeptala, jestli by ji Caitlin nechtěla doprovodit na swingový večírek pořádaný klubem místních důchodců. „Jane se mnou chodívala, jak jistě víš, tak jsem ti přišla nabídnout její lístek. Pojď, bude švanda!“

Jakápak švanda? Spíš jasná připomínka toho, že její společenský život je v troskách. Byla ráda, že jí může odpovědět – a zcela po pravdě: „Omlouvám se, Gwen, ale už jsem jedno pozvání přijala. Přesto díky,“ dodala spěšně, když sousedka posmutněla. *Prokristapána*, prolétlo jí hlavou, než zavřela vchodové dveře, fakticky je to s ní zlé, když si někdo vážně myslí, že by vzala za vděk večírkem pro seniory, protože nemá na silvestra kam jít.

Bude to dobrý rok

Pravdou je, že lepší nabídku sice dostala, ale jen pouhou shodou náhod. Jestli někdo zatraceně potřeboval předsevzetí, že si dá život do pořádku, tak je to ona.

O půl hodiny později se Caitlin nakláněla k velkému zrcadlu ve zlatém rámu a kriticky zkoumala svůj vzhled. Pořád jí připadalo divné, že se připravuje v mámině ložnici, jako by sem mohla máma každou chvíli vpadnout a vyčíst jí, že tady nemá co dělat. Jenže je tu nejlepší světlo a taky velké zrcadlo, takové, jaké si pověsí na stěnu jenom atraktivní žena, která se ráda fintí. Caitlin taková není, i když Jane nepromeškala jedinou příležitost „hodit se do gala“ a vyrazit ven. Musela na tomto místě strávit celé hodiny, malovat si víčka a rty, nanášet tvářenku na vysoké lícní kosti a vzdychat nad tím, které z mnoha střevíčků na vysokém podpatku si má vzít.

Dokonce i na sklonku života, kdy byla tak slabá, že se nedokázala sama najíst a často upadala do bezvědomí, prosila svou dceru, aby jí namalovala oči a učesala vlasy. Jenom si to představte! Na účes a řasenku Caitlin na smrtelné posteli určitě myslet nebude! Možná na kafe. Dá si poslední pytlík chipsů se spoustou soli. A taky pořádného panáka whisky, aby ji dorazil.

Ironií osudu byla máma skoro do poslední chvíle zdravá jako rybička. Vysoká a štíhlá, chodila každý čtvrtek do místní tělocvičny na zumbu. Ráda zahradničila a proháněla se po vsi na svém starém bicyklu. Pak jedno úterý v říjnu zašla k lékaři, protože ji rozbolel žaludek. Podle doktora ji nejspíš trápily žlučové kameny, proto jí předepsal léky proti bolesti. Jenže druhý den Jane dostala horečku a zvracela. Nakonec ji převezli do nemocnice s akutní pankreatitidou.

„Budu v pořádku,“ řekla Caitlin do telefonu toho večera, když jí volala. „Dělají mnoho povyku pro nic. Neboj se, za pár dní mě propustí.“

„Určitě? O víkendu se za tebou přijedu podívat. Anebo dřív, jestli chceš.“

„Abys kvůli mně zanedbávala práci? Tvůj šéf by mi za to rozhodně nepoděkoval. Nebud' hloupá. Než se naděješ, budu zase doma.“

Jenže všechno mělo být jinak. Jane se domů nikdy nevrátila. Lékaři se pokusili z její slinivky laparoskopicky odstranit odumřelou tkáň, jenže infekce se rozšířila a matka dostala otravu krve. Caitlin zavolali ze špitálu a jakási zdravotní sestra jí s anglickým klidem oznámila: „Je na tom hodně špatně. Možná byste měla přijet.“ Caitlin ten večer opouštěla Cambridge s cestovní taškou a sevřeným srdcem. Políbila Flynnu na rozloučenou a řekla, že se vrátí, jak nejdřív to půjde. Ale o tři dny později, navzdory úsilí lékařů, Jane selhaly životně důležité orgány a zemřela. Ode dne, kdy ji rozbolel žaludek, neuplynulo ani šest týdnů.

Caitlin vhrkly slzy do očí, když si vzpomněla na ty děsivé hodiny u matčina lůžka, když ji držela za ruku, tiše se modlila a v duchu smlouvala s Bohem, ve kterého ani nevěřila. Tehdy pocítila, jak chutná zoufalství. Bojovala s ochromujícím strachem. Avšak nezabrala žádná antibiotika ani modlitby.

Ke konci Jane mluvila z cesty. „Promiň, holčičko,“ opakovala několikrát a svírala Caitlin ruku. „Měla jsem ti to říct. Jenže jsem nikdy nevěděla, jak do toho.“

„Cos mi měla říct? Co tím myslíš?“

„Mysleli jsme, že děláme správnou věc,“ zašeptala Jane a zavřela oči. Potom jí přestalo být rozumět a vůbec nezáleželo na tom, jak blízko se k ní Caitlin skláněla, aby ji slyšela.

Bude to dobrý rok

„Netrap se tím, mami. Ať už se stalo cokoliv, je to v pořádku.“

Pak Jane zavřela oči a obličej jí ochabl. PÍÍÍÍP, zavřeštěl monitor a bylo po všem.

Při té vzpomínce se Caitlin dlouze, přerývaně nadechla a prohrábla si rukou vlasy. Takhle nebude nikdy hotová. Jestli si nepospíší, přijde pozdě. Znovu se zhluboka nadechla a podívala se do zrcadla. Její obraz jí oplácel ostrážitý pohled. Stíny, maskara, rtěnka – zatím dobrý. Na pytle pod očima by potřebovala plastického chirurga a barvu by pobledlé pleti nevdechl ani Leonardo da Vinci. Ale udělala, co bylo v jejích silách. Vykutala čisté džínsy a postříkala osvěžovačem třpytivý top, který šest týdnů ležel na dně jejího kufru. Dokonce vytáhla fén a vyfoukala si tmavé vlasy, které nosila v délce po ramena. Páni, nakonec je z ní celkem kočka.

Jsi jako obrázek, zlato, pochválila ji máma v její hlavě. Jako panenka. Teď běž ven a natři jim to!

„Nenechávej se unést, mami,“ zamumlala Caitlin s potutelným úsměvem.

Hlavou jí probleskla nemilá vzpomínka. Loni v Cambridge se touhle dobou chystala na oslavu s Flynnem. Napřed povečeřeli ve městě, potom je čekala house party na Mill Road. Vzala si šarlatové šaty a dlouhé náušnice a její pleť se svůdně třpytila díky luxusnímu tělovému mléku, které nádherně vonělo. Když hodiny odbíjely nový rok, jeden druhého vyhledali na parketu a vášnivě se líbali jako dva lidé, kteří jsou do sebe děsně zamilovaní.

Usedla na matčinu manželskou postel s květovaným přehozem. Co asi Flynn plánuje na dnešní noc? pomyslela si sklíčeně. Když spolu mluvili naposled – už je to několik týd-

Lucy Diamond

nů – jednal s ní příkře až agresivně. Veškerá trpělivost a sympatie byly rázem pryč. Chtěl po ní, aby „se na všechno vykašlala“ a „dala se do kupy“, jako by to bylo tak snadné. Jako by mohla lusknout prsty a vrátit se do normálu. Tak vrátíš se, nebo ne?

Ne, odsekla. Ani náhodou.

Prudce se zvedla, protože odmítala propadat malomyslnosti. „Jdeme, ljáčku,“ poručila si. „Však ty to zvládneš.“

Vzala lahev červeného vína, obula si boty, vklouzla do kabátu a byla venku ze dveří dřív, než si to stačila rozmyslet.

Kapitola třetí

Tenkrát to Saffron připadalo jako dobrý nápad – dopřát si krátkou dovolenou jenom pro sebe. Mohla utéct od Maxe, mohla utéct z práce, od rodičů, z Londýna..., víceméně vlastně od všeho. Hodí starosti za hlavu a užije si pár dní venkovské pohody někde na vsi v Suffolku a rozhodne se, co bude dál.

Baker's Cottage vypadala na internetu báječně – dokonalé místo, kde si vychutná klid a samotu. Chalupa s doškovou střechou a s průčelím barvy vanilkové zmrzliny vypadala jako z dětské knížky. Saffron si ji představovala jako útulné teplé místo s domácími muffiny, které zvolna chladnou na podnose, a hřejivými peřinami z prachového peří. Fotky vystavené na webu byly pořízeny v létě, kdy zahrádka přetékala barevnými květinami: lupinou, stračkami, modrou šlechtěnou chrpou a šarlatovými vlčími máky. Kolem dveří se pnuly bílé růže. Skoro cítila, jak voní. Není divu, že bez okolků klikla myší a chalupu si zarezervovala.

O několik hodin později dostala e-mail od majitele, pana Sykese.

Lucy Diamond

• • •

Klíč nechám pod rohožkou. Všechny potřebné instrukce najdete v obálce uvnitř.

Šťastný nový rok přeje Bernie.

Po sedmnácti letech života v Londýně si neuměla představit, že by nechala klíč od domu někde jinde než bezpečně uložený v kabelce, kterou má neustále u sebe. Neuvěřitelné a příjemně domácké, pomyslela si. Projevená důvěra ji navíc těšila.

Cha! Jenom tím ze sebe udělala pitomce. Mělo ji napadnout, že z takové halabala dohody budou jenom potíže.

Dorazila za tmy a několikrát musela projet Larkmeadem, než si konečně všimla cedule „Pear Tree Lane“, napůl zarostlé keřem. Protože tu nebyly pouliční lampy, plazila se ulicí s rozsvícenými dálkovými světly a oči jí mohly vypadnout z důlků, jak je úporně třeštila na domy po obou stranách, utápějící se ve stínech. Když po únavném putování našla kýženou chalupu, zvedla rohožku – a pod ní pochopitelně nic nebylo. No, začíná to výborně...

Po dvou vzkazech zanechaných v hlasové schránce, na něž nikdo nereagoval, uspěla u ochotné sousedky, která jí předala klíče. Ale dlouho se neradovala – uvnitř ji čekala další pomyslná ledová sprcha a následné zklamání. Ve skutečnosti chalupa tak přívětivá nebyla. Přivítalo ji vlhko, pach zatuchliny a chlad, jako by sem hezkých pár týdnů nikdo nevkročil. Nakrčila nos a opatrně nakoukla do („útulného“) obývacího pokoje se starým kamenným krbem, a potom do ještě menší („plně vybavené“) kuchyňky se dvěma uschlými květinami v kořenáčích stojícími na odkapávači u dřezu. V patře objevi-

Bude to dobrý rok

la dvě ledové ložničky se sametovými závěsy prožranými od molů a koupelnu s kachlíčky tak tyrkysovými, až z nich přecházel zrak.

Do přepychových hotelů, ve kterých občas pobývala na služebních cestách, má tahle hrůza pořádně daleko, pomyslela si hořce. Pod *touto* střechou masážní sprchu a luxusní povlečení rozhodně nenajde. Jak sis ustlala, tak si lehneš, blesklo jí hlavou mámino rčení. Bez ohledu na to, jestli máš nebo nemáš povlečení z egyptské bavlny.

Dovlekla kufr do patra a do ledničky naskládala potraviny, které si přivezla. Pak našla obálku, o které se zmínil Bernie, a nastudovala, jak zapnout topení. Bojler se poslušně probudil k životu, radiátory začaly vydechovat teplo a Safron se mírně zvedla nálada. Uvařila si čaj a usedla na měkkou pohovku potaženou manšestrem. Třeba se jí tu přece jenom bude líbit. Topení hřeje, je tu sama, vypnula si mobil a služební mail automaticky odpovídá na všechny došlé zprávy, že je na dovolené. Celé tři dny nemá na práci nic jiného než odpočívat, chodit na dlouhé procházky, číst si a spát. Ach ano. Taky musí udělat pár zásadních rozhodnutí, například co si počít s Maxem a tím hrozným zjištěním, které učinila na Štědrý den. Ale teď se tím zabývat nebude. To může počkat.

• • •

Klid a pohoda netrvaly dlouho. Nevydržely ani jedinou noc. Zrovna se s obrovskou bonboniérou usadila před televizor, když bez varování zhasla světla a obrazovka zčernala. Z kuchyně se ozvalo zoufalé zasténání ledničky, jako by chtěla říct: *A je to tady zas, přátelé*, a celý dům se pohroužil do neproniknutelné tmy.

„Krucí!“ ulevila si tiše Saffron a zašátrala po mobilu. Zapnula ho, aby měla aspoň trochu světla. Člověk by nevěřil, jaká je na venkově tma. Černočerná. Strašidelná.

Sotva mobil obživil, bzučením oznámil šest nových mailů a taky pár vzkazů ve schránce. Nebrala je na vědomí. Zvolila číslo pana Sykese a znovu mu zavolala, přestože nevěřila, že telefon zvedne.

„Tady Bernie. Zanechte zprávu a já se vám ozvu,“ zaslechla nakonec a zasténala. Má to význam? Kdy se jí ozve, pokud vůbec? Je přece silvestr a on provozuje hospodu. S jeho přístupem klidně může čekat do ledna. Himl hergot! Nezbývá, než se za ním vydat a trvat na tom, aby zjednal nápravu.

Byla si jistá, že kolem hospody U Koroptve jela. Bíle natřená budova s dřevěnými trámy a velkými okny, z nichž se linulo světlo, stojí na rohu hlavní ulice. Není to daleko. Buď se tam vypraví, anebo se pokusí v téhle tmě naslepo najít skříň s pojistkami. Hned si představila, jak schytá zásah elektrickým proudem, jen co sáhne na první jistič, a bude tu bezvládně ležet, zatímco hodiny na věži budou odbíjet nový rok. Jestli se Bernie Sykes stará o svůj majetek stejně svědomitě, jako odpovídá na telefonické hovory, pak by tu mohla tlít několik týdnů.

Sotva vyšla na ulici, dalo se do deště. Studeného a pichlavého, který na ni útočil ze všech stran. Vyhrnula si límec a přidala do kroku. Na řešení problémů byla naštěstí zvyklá. Když pracujete v *public relations* se všemožnými divy a egomaniaky, naučíte se uvažovat rychle a docilovat výsledků i za těch nejneuvěřitelnějších a nejdramatičtějších situací. Najde Bernieho a dotáhne ho do chalupy, klidně v kleštích, pokud bude muset, aby elektriku honem opravil. Za půl ho-

Bude to dobrý rok

diny může být zase všechno v rychtyku. Na tenhle incident zapomene, uvelebí se na pohovce a s trochou štěstí si bude lámat hlavu jen tím, jestli si má vzít oříškovou pralinku, nebo radši lanýž z hořké čokolády.

Bernie Sykes byl hlučný brunátný padesátník s rozčuchanými vlasy a nevyžehlenou košilí. Když Saffron vstoupila do hospody, zrovna skláněl své obří tělo nad pípami a hlasitě rozmlouval se dvěma kunčofty. Což není žádná maličkost, když máte na hlavě purpurovou papírovou korunu, která vám padá na ucho.

Saffron zůstala stát ve výčepu, déšť jí stékal z vlasů. Čekala, až hostinský načepuje pivo, aby mohla upoutat jeho pozornost.

„A pak jsem jí řekl: ‚Krucinálhergotfagot, tohle není žádný cirkus, zlato, takhle se tady chovat nemůžete...‘“

Saffron cítila, jak jí ve vytopeném lokálu roztává promrzlý obličej a růžový nos. Diskrétně zakašlala v naději, že si jí Bernie všimne dřív, než začne leden.

„A vona mi řekla – to byste nikdy neuhádli, co *mně* řekla...“

Znělo to jako jeden z těch nekonečných příběhů ve stylu „Pes jitřničku sežral“. „Pan Sykes?“ ozvala se Saffron.

Bernie a jeho dva kamarádi k ní otočili hlavu. „To jsem já,“ přikývl Bernie a obličej mu povadl. „Proboha, nejste z *Gazette*, že ne? Anebo od starosty? K tomu incidentu s koňem jsem už řekl všechno, co jsem chtěl. Abych byl upřímněj, začíná mě to unavovat.“

„Jsem Saffron Flintová. Pronajala jsem si od vás Baker's Cottage.“

Hostinský se rozzářil a napřáhl k ní velkou růžovou dlaň. „Tak už jste tady! Vítejte, slečno Flintová! Je všechno k vaší spokojenosti?“

„Bohužel není,“ přiznala. „Klíč jsem si musela vypůjčit od sousedky, abych se vůbec dostala dovnitř, a teď mi vypadla elektřina.“

„Och, Bernie,“ povzdechl si posměšně jeden z mužů, ten, co mu vpředu chyběl zub, a pohrozil hostinskému prstem. „To není dobré.“

„Úroveň, Bernie,“ přidal se druhý, nespokojeně mlaskl a zavrtěl hlavou, „klesá ti úroveň.“

„Omlouvám se,“ kál se hostinský. „To vám ta vaše dovolená moc pěkně nezačíná. Smím vám jako odškodné nalejt něco k pití? Mám tu hrozně dobrou sladovou whisky, která je pro dnešní noc jako stvořená. Nebo vám můžu nabídnout moc chutné červené z Chile, jestli máte radši víno.“

„Ne, děkuji,“ odmítla Saffron. „Stačí, když půjdete se mnou a nahodíte ty pojistky. Udělala bych to sama, ale nemám poněti, kde máte rozvodnou skříň. Kromě toho je tam tma jako v pytli.“

„Chápu, chápu,“ drmolil Bernie a rozhlížel se po plném podniku. „*Absolument*. Musím najít svýho kluka. Ten vám to opraví. Je o hodně šikovnější než jeho idiotskej fotřík. Kam šel Harry?“

Muž bez předního zubu se poškrábal ve vousech. „Harry? Ke Spencerovi, ne?“

„No jo. A sakra!“ Bernie se zamyšleně zachmuřil a vzápětí se rozzářil. „Počkat! To je hned vedle vás! Ten velkej barák vedle chalupy. Dojděte tam, nechte si zavolat Harryho a vyřídte mu, že mu táta vzkazuje, aby šel s váma a nahodil vám elektriku. Na dvě minuty si vodskočí a bude to.“

Bude to dobrý rok

Saffron zaváhala. Nelíbilo se jí, že bude muset znovu obtěžovat sousedku a navíc na silvestra odvede jednoho z jejích hostů. „Co kdybyste se na to šel podívat sám?“ navrhla tiše.

Zavrtěl hlavou. „Je mi líto, zlatíčko, ale tohle je nejnáročnější noc v roce. Potřebujou mě tady.“

A jako na důkaz jeho slov vtrhla dovnitř parta rozjásaných žen v maskách. Kovbojka zakroužila nad hlavou lasem, až málem shodila ze stěny zarámovanou fotografii, na níž Bernie pyšně ukazuje velkou rybu. Prostopášná zdravotní sestra potěšeně vypískla a plácla kovbojku po zadku narvaném v kožených kalhotách s trásněmi. Víla v růžových střevíčkách začala pobíhat po lokálu a házela na každého stříbrné glitry.

„Potíže jsou tady,“ konstatoval kolozubec a uchechtl se.

„To jsou Village People,“ řehonil se jeho kamarád. Narážel na americkou popovou skupinu, známou především v sedmdesátých letech. Vtom za halasného povykování vběhla dovnitř poslední z žen, převlečená za indiánského náčelníka.

Bernie se zatvářil nadšeně a vysekl hlubokou poklonu. „Dobrý večer, dámy!“ vykřikl. „Vám to ale dnes večer sluší. Smím vám nabídnout lahodné lambrini? Nebo koktejlek?“

Ženy se nahrnuly k baru a uchvátily Bernieho divokým nalíčením a hlubokými výstřihy. Pronikavými hlásky se dožadovaly jeho pozornosti. Saffron uměla přiznat porážku. „Oukej,“ zamumlala a vytratila se zpátky do noci.

Teprve když zvonila u dveří ochotné sousedky, uvědomila si, že měla Bernieho požádat o synovo telefonní číslo a předejm ho varovat. Dále si vyčítala, že ji nenapadlo vzít si s sebou deštník. Teď je promoklá do poslední nitky, dlouhé vlasy se jí lepí k obličejí a ve starých botách jí čvachtá. Brrr! Tak takhle si klidnou dovolenou nepředstavuje.

Zaslechla kroky, jak někdo spěchal ke dveřím. Prudce se otevřely a zlatá záře zaplašila tmu.

Stála před ní žena, se kterou mluvila před několika hodinami, tentokrát oblečená v nádherných společenských šatech a s načesanými vlasy. „Proboha!“ vyděsila se při pohledu na promočeného a prochládlého tvora na svém prahu. „Jste v pořádku? Co se stalo?“

„Omlouvám se, že znovu obtěžuji,“ spustila Saffron a zuby jí zadrkotaly zimou. „Vypadla mi elektřina a pan Sykes – Bernie – mě sem poslal za jeho synem Harrym. Prý mi pomůže.“

„Samozřejmě že vám pomůže. Ale pojdte na chvílku dál. Jste napůl zmrzlá. Na rovinu – co se Bernieho týče, tak já bych toho chlapa někdy s chutí uškrtila. Neměl o vás vůbec ponětí, že? Můžu vám přinést něco k pití? Mimochodem, já jsem Gemma.“

Z domu se ozývala hudba a smích a Saffron si připadala jako vetřelec. Ztracený Bernie Sykes a jeho skvělé nápady! „Ne, děkuji.“ Nervózně si žmoulala prsty. Kéž by dokázala ty pojistky sama najít a opravit! Bylo by po problému a nemusela by na nikoho spoléhat. „Já jsem Saffron a opravdu mě mrzí, že jsem k vám vpadla uprostřed večírku. Nemám radši přijít později.“

„Nebudte hloupá,“ zhrozila se Gemma. „Přece tam nebudete sedět potmě. Co kdybyste se k nám přidala? Je přece silvestr a to by neměl nikdo zůstat sám. Navíc,“ dodala a v kulatých tvářích se jí objevily doličky, „čím víc lidí tu bude, tím hůř budou vidět odlupující se tapety a vlhké fleky na zdech. Vlastně mi prokážete laskavost.“

Vtom se na chodbě objevil tmavovlasý muž. Byl to sympáček, jemuž kudrnatá kštice propůjčovala poněkud darebáč-

Bude to dobrý rok

ký vzhled. „Všechno v pořádku, Gems?“ zeptal se a ochrani-
telsky ženu objal kolem pasu.

„Tohle je Saffron. Pronajala si vedlejší chalupu,“ vysvět-
lovala Gemma. „Bernie ji poslal pro Harryho, protože jí vy-
padla elektřina.“

„Bez obav,“ přikývl muž. „Spravíme vám to. Dnes večer se
tu sešla půlka stavařů z okolí. Ani vám nebudeme nic účto-
vat.“

Gemma do něho dloubla loktem. „Právě jsem Saffron po-
zvala na drink.“ Pak se zarazila a obrátila se zpátky k nenadá-
lému hostu. „Pokud samozřejmě někam nespěcháte.“

Saffron rychle uvažovala. Přestože se těšila na chvíli klidu
a samoty, představa, že stráví část večera v tomto vyhřátém
domě plném světla a lidí, se jí celkem zamlouvala. I když má
tak trochu pocit, že se mezi ně vetřela...

Gemma jako by jí četla myšlenky. „Dejte si kabát na
radiátor, ať vám uschne, a pojdte se mnou. K Vánocům jsem
dostala nový fén. Přísahám, že za pár minut se budete cítit
líp. Jenom pojdte!“

Kapitola čtvrtá

Kolem jedenácté Gemma vypila dost margarit a prosecca, aby měla příjemně naváto a výborně se bavila. Lidé tančili pod vedením Spencerova báječného příhrátého bratrance Jonnyho, který se za týden stěhuje do Newcastlu, a jak se zdálo, považoval tuhle party za poslední příležitost ukázat svoje odvážné pohybové kreace. Po kanapkách se zaprášilo – dokonce i po těch vizuálně nechutných – aniž k někomu museli volat pohotovost (zatím). Někteří Spencerovi kamarádi z fotbalu z nějakého záhadného důvodu přišli navlečení v ženských šatech a Gemmu potěšilo, když viděla, jak se i ty nejnamyšlenější ze školních matek hihňají při pohledu na svalnaté chlupaté nohy navlečené v jemných silonkách. Skoro všichni se pochvalně vyjádřili na adresu domu, až na Sarah Russellovou, která několikrát opakovala: „Bože, to bude *práce*, než dáte dům do pořádku. Vy jste *tak* odvážní!“ Mluvila s takovou blahosklonností, že by ji Gemma nejradši uškrtila šňůrou s vánočními světýlky. Takže na tebe, Sarah Russellová! Ostatní byli skvělí a postarali se o super náladu.

Bude to dobrý rok

V jednom měl Spencer pravdu – tenhle dům je jako stvořený pro pořádání večírků. Prostorné místnosti s vysokými stropy nepůsobily stísněně, přestože se v nich shromáždili početní hosté. Kromě toho tím dům definitivně pokřtili. Barák není opravdovým domovem, dokud ve vlastním obýváku nevtříte zadkem do rytmu písně „Like a Virgin“ a nad hlavou se vám neotáčí třpytící se stroboskop. Přesně jak říkají realitní makléři.

Nejistým krokem se propletla mezi lidmi do kuchyně, kde zamířila k šejkru a sbírce ulepených lahví vyrovnaných na pracovní desce. „Koktejly!“ oznámila. „Kdo si dá další?“

Ruku zvedla tmavovlasá žena s podlouhlým bledým obličejem. Přišla sama a tvářila se rozpačitě. „Přesvědčila jste mě,“ řekla plaše.

„Bezva,“ přikývla Gemma a zakymácela se na podpatcích. „Co že jste to pila? Jestli si dobře vzpomínám, tak v tom byla vodka, maliny, Cointreau...“ Ledabyly nalévala jednotlivé přísady do šejkru. „Co ještě?“

Tmavovlasá žena se zatvářila poplašeně. „Proboha, já nevím. Když přijde na tyhle věci, nejsem zrovna sofistikovaná.“

Gemma vyprskla smíchy. „Já jsem ta nejmíň sofis...“ Zajíkla se. Moc slabik na tak pokročilou noční hodinu. Zkusila to znovu. „...sofistikovaná osoba na světě. Což si uvědomíte, až tohle vypijete.“ Přidala ledovou tříšť a jedlé zlaté třpytky – sakra, je přece silvestr! – a začala směs protřepávat. V tu chvíli si všimla Saffron – té ženy odvedle – nyní s vyfoukanými vlasy, opraveným make-upem a zahalenou v oblaku jejího Chanelu No. 5. V rohu ji jako v pasti držel Spud Morton, nejnudnější řepák v Larkmeadu. Ježíši, fakticky má ve vousech *rozinku*? Saffron zachytila její pohled a vyslala k ní němé S.O.S. Gemma jí okamžitě vyrazila na pomoc.

„Spude! Tady jsi!“ Vtom dostala zlomyslný nápad. „Hledá tě Sarah Russellová. Povídala něco o tom, že ti chce dát o půlnoci velkou mlaskavou pusou.“

Okamžitě odklusal, jen se mu rozinka nedočkavě chvěla. *Těš se, Sarah Russellová. To máš za to, že jsi hanila můj dům,* pomyslela si Gemma a spokojeně se usklíbala.

„Díky,“ hlesla Saffron.

„Není zač. Mrzí mě, že jste mu padla do spárů. Páchne cibulí a tak. Teď mi dovolte nalít vám sklenku této podivuhodné směsi.“ Odšroubovala víčko šejkru a obsah přelila do tří sklenek na martini. Líbilo se jí, jak se v tmavě červené tekutině třpytí zlaté glitry. „Mňam! Kopněte to do sebe, dámy. A nemusí to být na ex.“

Tmavovlasá žena se dlouze napila a spokojeně mlaskla, ale Saffron zavrtěla hlavou. „Já nepiju,“ pronesla omluvně. „Přesto děkuju. Hlavně za to, že jste mi dovolila vtrhnout bez ohlášení na váš večírek.“

„Já taky,“ přidala se tmavovláska. V tu chvíli přiskotačila do místnosti partička fotbalistů převlečených za ženské. Jeden z nich měl z nějakého důvodu do vlasů vetknutá dlouhá tyrkysová péra a tmavovláska – kdo to vůbec je? ptala se v duchu Gemma – kvapně ucouvla, jako by se před nimi chtěla schovat.

Přestože v sobě měla o skleničku víc – vlastně o dvě, když právě vypila ten lahodný koktejl, Gemma si všimla, že v ní zůstává cosi křehkého. Působila neohrabaným hříběcím dojmem, byla samá ruka samá noha a mírně se hrbila, jako by nikdy pořádně nedorostla do své velikosti. Proběhli kolem nich fotbalisté narvaní v dámském spodním prádle, kteří si šli ven zakouřit. Gemma se naklonila blíž k tmavovlásce.

Bude to dobrý rok

„Mimochodem, já jsem Gemma. Myslím, že se ještě neznáme.“

„Caitlin,“ představila se žena. Měla okousané nehty a uštvaný výraz v očích. „Och. Vy jste Spencerova manželka, že?“

„Ano, to jsem já.“ *Caitlin*. Něco jí to říkalo. Nemohla si vzpomenout, mozek měla jako v mlze. Caitlin? Přítelkyně některého z fotbalistů? Ne. Některá ze školních matek? Určitě ne. Pak si vzpomněla. V neděli se Spencer vrátil z trafiky a tvářil se rozpačitě. Potom se přiznal, že pozval na večírek dalšího hosta, kterého Gemma ani neznala. Jasně! Spolužačka, které zemřela matka. Se Spencerem se znají od základky, nebo tak nějak. Není divu, že se tmavovláska necítí ve své kůži.

„Do dna!“ zavelela Gemma a rozdělila mezi sebe a Caitlin zbytek koktejlu. „Jsem ráda, že jste obě přišly. Máte nějaké úžasné novoroční předsevzetí? Odhodláte se k zásadnímu životnímu kroku, nebo podniknete nějaké pořádné dobrodružství? Hlavně mi neříkejte, že od ledna začnete držet dietu, nebo že budete... já nevím – závodit ve triatlonu, nebo něco podobně úctyhodného a působivého.“

„Ani náhodou,“ ohradila se Saffron a nacpala si do pusy poslední kousek francouzského koláče. „Nic mě neničí víc než pomyslení na žervé a řapíkatý celer. Co se mě týče, i v lednu pojedu na dortíky a chipsy.“

Caitlin se usmála. „Třeba bychom si mohly slíbit, že budeme jíst víc,“ navrhla. „Vymyslet si nějaké antipředsevzetí. Já bych mohla začít kouřit,“ usoudila. „Fajfku. Nebo doutníky.“

Gemma se zachichotala. „Jo, a já bych mohla míň cvičit. Když se budu dost snažit, tak třeba letos nepoběžím londýnský maraton.“

„Tak k tomu se přidám,“ souhlasila Saffron. „Příští rok neudělám jedinou sklapovačku ani hvězdu.“

„Stačí říct *ne*,“ přikývla Caitlin a vyžahla obsah své sklenice. „Ale já říkám *ano* více koktejlům. Co dalšího tam máš?“

Gemma se zakřenila. Těšilo ji, že se Caitlin rozehřívá. Ano, v tom spočívá kouzlo koktejlů. Rychle vyrobila jiný, tentokrát z meruňkovice, ginu, pomerančového džusu a pár lístků máty. „Propána, to je absolutní hnus,“ zhrozila se, když ochutnala výsledek. „Promiň, Caitlin, ale obávám se, že moje kariéra barmanky skončila.“

„Nic si z toho nedělej, moje kariéra grafičky taky šla do kopru.“ Caitlin opilecky zvedla skleničku. „Před dvěma měsíci mě propustili pro nadbytečnost.“

Au! V očích hubené tmavovlásky se zračila taková bolest, že by ji Gemma nejradši objala. Kéž by jí aspoň dokázala namíchat lepší koktejly. Místo toho si přitáhla vánoční dort a ukrojila Caitlin plátek. Nic chutnějšího po ruce neměla. Navíc z toho kape alkohol. „Na, dej si,“ prohlásila. „A upřímnou soustrast.“

„No, a já si zase svým způsobem přeju, aby mě z práce naopak vyhodili,“ přiznala Saffron. „S chutí bych své šéfce ukázala viktorku a odešla středem.“ Protáhla obličej. „My jsme ale parta.“

„Hlavně se z toho nepodělat a neztratit glanc, dámy,“ prohlásila Gemma a zakousla se do minirolky s párkem. „Založíme si vlastní firmu. Co bychom asi tak mohly dělat? Ochutnávačky dortů? Nebo testovat čokolády?“

„Psát recenze na dovolenkové destinace,“ navrhla Saffron.

„Ano,“ souhlasila Caitlin. „Mohly bychom kontrolovat hotely a pláže, zkoušet bazény a vybavení lázní...“

„Jo, to bych zvládla,“ přisvědčila Gemma. „Nebo,“ dodala,

Bude to dobrý rok

když dostala další nápad, „bychom mohly založit holčičí kapelu. Co se týče karaoke, jsem pro.“

„Beru,“ smála se Saffron. „Kdysi jsem se naučila skvěle tančit na „Single Ladies“. Já věděla, že se mi to bude jednou hodit.“

„Slávu a bohatství máme jisté,“ ušklíbla se Gemma. Vtom si na něco vzpomněla. „Jo! Koláčky štěstí!“

Jedním skokem byla u skříňky nad ledničkou, otevřela ji a vyndala z ní krabici, kterou bez cavyků roztrhla. „Tady máte,“ nabídla novým kamarádkám a sama si taky jeden vzala. „Podívejme se, co nám na příští rok věští koláčky štěstí. Ovládneme svět, nebo bude naše skupina zpívat před vyprodaným stadionem? Úplně by mi stačila trocha úcty od rozmazlených dětí!“

Rozlomila koláček, vytáhla proužek papíru složený uvnitř a přečetla vzkaz: „Chcete uspět? Tak se napřed na sebe pořádně podívejte.“ Zakoulela očima. „Nejsem si jistá, co si o tom mám myslet.“ *Je jenom máma*, bleskla jí hlavou dceřina slova a Gemma se odvrátila. Přesně. *Je jenom máma*. Jakého úspěchu může taková ženská dosáhnout, kromě vzorně uklizeného domu a včas odevzdaných školních úkolů? „Co tam máte vy dvě?“ zeptala se.

„Nevěřte ledabylým hostinským, kteří pronajímají plesnivé domy... Ne, teď vážně.“ Saffron zaostříla na papír. „Odvalu! Z chyb se může stát dobrodružství.“ Proboha!“ zasténala. „Kdo vymýšlí takové hovadiny?“

„Ráda bych si namlouvala, že nějaký děsně moudrý vrásčitý starý Číňan, sedící na zlatém trůnu,“ odpověděla Gemma, „ale spíš bych sázela na bezduchý počítačový program. Co tam máš ty, Caitlin?“

Oslovená se rozpačitě ošila. „Máš osud ve svých rukou.“

Využij toho!“ Protáhla obličej. „Doufala jsem ve ‚vysokého tmavého cizince‘ nebo výhru v loterii. Stačilo by mi i: ‚Nebo se, tvůj osud někdo vyřeší za tebe, ty si vezmi rok volna.“

„Druhý pokus!“ oznámila Gemma a vzala si další koláček. „Napoprvé jsme se nestrefily, dámy. Zkuste to znovu.“ Rozlomila křehký kousek a vypreparovala z něj věštbu. „Tohle je lepší: ‚Kráčej za svým štěstím a vesmír ti otevře dveře tam, kde kdysi byly jenom zdi.“

„Kráčej za svým štěstím? To vypadá na romantický víkend s manžilkem,“ poznamenala Saffron.

„Nebo mě zaměstnají v té továrně na čokoládu. Sama nevím, co by se mi líbilo víc.“ Gemma si dopřála další lok svého otrěsného koktejlu a zaškaredila se. „Fuj! Tak v tomhle jsem šťastnou ruku neměla.“ Otráveně hodila papírek s věštbou přes rameno. „Doufala jsem v něco víc vzrušujícího. V něco mimořádného. Nestojím o další nudný rok.“ Obrátila oči ke stropu a zapitvořila se. „Samozřejmě kdyby ti to nevadilo, náš drahý laskavý vesmíre – děkuju!“

Kamarádky se usmály. „Když už vysíláme ta přání do vesmíru, tak já bych si do nového roku přála nového chlapa,“ přiznala Caitlin. Přiložila si ruce k ústům jako hlásnou troubu a obrátila se k témuž rohu u stropu jako Gemma. „Vesmíre, slyšíš mě? Objednávám nového muže pro Caitlin Fraserovou, prosím. Nejradiši se sexy tělem a bez pitomých problémů.“ Spiklenecky mrkla. „O zbytek se postarám sama.“

Vtom vpadl do kuchyně Harry Sykes s růžovým stetsonem na hlavě. „Volal mě někdo?“

Ženy se svíjely smíchy. „To bylo rychlé,“ hihňala se Saffron. „Dobrá práce, vesmíre!“

„Harry, ty pako,“ řekla láskyplně Gemma, „nikdo tě nevolal. Co to máš na hlavě?“

Bude to dobrý rok

Smekl klobouk a zdvořile se uklonil. Harry byl Spence-rův nejlepší kamarád. Okouzlující blondák, který nezkazil žádnou legraci a vedl ten nejkomplicovanější milostný život v Larkmeadu. „Já myslel, že slyším...“ Vtom jeho zrak padl na Caitlin a odmlčel se. „Nevadí. Pověz mi, že to není pravda.“

Caitlin zrudla a upadla do rozpaků. „Ne, není,“ odpověděla s kamennou tváří.

„Ale já myslím, že je. Tohle může být jenom Caitlin Fraserová, kterou jsem naposled viděl převlečenou za gothika, včetně otřesného make-upu a černé kožené bundy.“ Poklepal si prstem na hlavu. „Na obličejě mám pamatovák.“

„Ehm...“ Zdálo se, že se Caitlin nedostává slov.

Gemma jí přispěchala na pomoc. „To je Harry, Harry Sykes.“

„No jo! Známe se ze školy.“ Caitlin ještě víc zrudla. „Ahoj.“

Harry se uvelebil na pracovním pultě a pohupoval stetsonem. „Tak mi pověz, Caitlin Fraserová, kde ses schovávala posledních čtrnáct let.“

Caitlin otevřela pusou, aby mu odpověděla, když vtom nepochodovala do kuchyně Jade Perryová, Harryho přítelkyně, na tak vysokých jehlách, že by si na nich Gemma podvrtna kotník, sotva by si je obula. „Tady jsi! Jdeme!“ zavelela a popadla ho za ruku tak prudce, že málem spadl ze svého bidýlka. Táhla ho pryč a flitry našité na jejích těsných a krátkých šatech se hrozivě blýskaly. „Za chvíli začne odpočítávání.“

Caitlin si náhle připadala hloupě. Harry jim omluvně zamával kloboukem a nechal se odvelet pryč. Hned nato se z obývacího pokoje ozvalo hlasitě: „Deset! Devět! Osm!“

„Pojďte,“ vyzvala Saffron své nové kamarádky a zvedla se od stolu.

Gemma si uvědomila, že mimoděk rozlomila třetí koláček. Přečetla si vzkaz: „Chudoba cti netratí“. Poplašeně papír zahodila. Chudobu opravdu ne, děkuju pěkně. Ne když se jim nad hlavou vznáší děsivě vysoká hypotéka.

„Sedm! Šest! Pět!“ Společně vyběhly z místnosti. Zoufale se snažily na poslední chvíli vymyslet předsevzetí, které by stálo za to.

Tento rok udělám něco obdivuhodného, statečného nebo vzrušujícího, zavázala se Gemma, a Darcey už o mně nebude smýšlet jako o „pouhé“ mámě. Taky se KAŽDÝ večer pečlivě odličím. Slibuju!

Promluvit s Maxem, dostat se do formy, získat povýšení, drmolila v duchu Saffron, necpat se pořád chipsy, lépe se starat o pleť, vybrat si pořádný účes a přestat si kousat nehty.

Slibuju, že na mě budeš pyšná, mami, pomyslela si lítostivě Caitlin. Minulý rok hodím za hlavu a posunu se dál.

Dorazily do obýváku a Gemma v první chvíli Spencera nikde neviděla. „Čtyři! Tři! Dva!“ Náhle přes houstnoucí dav zachytila jeho pohled a pocítila horký přívál lásky.

„Jedna! ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!“ Gemma se k manželovi dostala právě včas.

„Šťastný nový rok, ženo!“ pošeptal jí do ucha a pevně ji objal. Všichni kolem nich se vesele objímali a líbali. Přáli si vše nejlepší a z plných plic prozpěvovali „Auld Lang Syne“.

„Šťastný nový rok.“ Gemma ho vášnivě políbila.

„Tenhle bude dobrý,“ řekl.

„Ten nejlepší,“ souhlasila.

Plná bublinek a koláčků štěstí, obklopená svými blízkými v novém báječném domově, Gemma překypovala nadšením. Konečně je tu nový rok. Už se nemohla dočkat, až začne.

Kapitola pátá

Když odbíjela půlnoc, muž s hlavou jako brambora a se zdraví ohrožující bradkou obrátil pozornost ke Caitlin, vrazil jí jazyk do krku a skoro ji zadusil svým páchnoucím dechem. Fuuuj! Blééé! Čas pro další nouzové předsevzetí: *Nikdy nepřipustím, aby se ke mně tenhle řepák ještě někdy přiblížil!* Uprchla z jeho spárů ve chvíli, kdy hosté začali hlasitě prozpěvovat „Auld Lang Syne“. Rozhlédla se kolem sebe v naději, že někde poblíž vypátrá Harryho a pod záminkou přání všeho nejlepšího se mu vrhne kolem krku. Přistihla ho, jak se hádá se ženou ve stříbrných šatech, která své extempore završila tím, že mu vysokými podpatky poddupala růžový klobouk.

Což je nejspíš dobře. Už v šestce byl Harry nejhezčí kluk ze třídy a lámal dívčí srdce jako na běžícím pásu. Další díl smutku z téhle oblasti svého života v klidu oželí, zejména když se zatím nevyhrabala z posledního vztahu. *Dořešit záležitost s Flynnem*, řekla si a na mysl jí vytanulo další předsevzetí: *Vyklidit mámin dům a prodat ho. Rozhodnout, co udělám se zbytkem života. Trochu se bavit.* To by zatím stačilo.

Lucy Diamond

Vtom ji Spencer popadl za ruku a vtáhl do kruhu. Všichni zpívali z plných plic.

Tenhle rok bude jiný, slíbila si. Lepší.

Byla polovina ledna a nic se nezměnilo. Zima udeřila se škodolibou zlomyslností a zemi bičovaly bouře. Ulice byly plné dýchavičných běžců, kteří se vyhýbali seschlým vánočním stromečkům pohozeným na chodnících, a výlohy obchodů se plnily lákadly na Valentýna a krémovými vajíčky. Mezitím se ukázalo, že Flynn je normální blbec – jaký div!

Caitlin si přečetla poslední esemesku, kterou jí poslal, a podrážděně se ušklíbla. Vztekla mu odpověděla:

Ano, dobře, aby ses nezbláznil! Ve středu si všechno odvezu. Dokážeš přenést přes srdce, že ti moje věci budou zamořovat prostor dalších 48 hodin? Neboj, nezabijou tě. Je mi tě líto. Caitlin.

S prstem otálejícím nad „Odeslat“ si znovu přečetla, co napsala. Měla by? Odváží se? Ne. Radši ne. Smazat, smazat, smazat. Na okamžik se zamyslela, než vyťukala:

Dobře. Vyzvednu si je v ST. C.

To je lepší. Chladné, klidné a civilizované – ne že by si takový přístup zasloužil. Stiskla „Odeslat“. Připadala si, jako by jí zkamenělo srdce. Optimismus, který pociťovala na silvestra, se někam rozplynul. Vzpomínala, co jí Flynn provedl, jak nečestně se zachoval. Čím dřív tyhle dveře zavře a odejde, tím lépe.

• • •

Bude to dobrý rok

O tři dny později seděla ve svém starém modrém Cliu s rukama na volant a ani se nepohnula. *Do toho, Caitlin! Stěhovací ninja – dovnitř, ven, pryč a hotovo. Nastartuj a jed!*

Všechno, co musí udělat, je odjet do bytu – odteď o něm musí přemýšlet jako o Flynnově bytě – a naložit zbytek svých věcí. Večer si nad ním nadobro umyje ruce. Jako člověk, který se pohybuje na hraně obsedantně-kompulzivní poruchy, když přijde na čistotu a hygienu, by Flynn tuhle metaforu nejspíš ocenil.

Dobře. Klíč do zapalování. Jdeme na to.

Naposled ho viděla, když za ní přijel po matčině smrti. Když ji objímal, aby se vyplakala, tvářil se nervózně. „Jess nic neznamená,“ zamumlal. Jistě. Samozřejmě že ne, Flynn.

No tak. Nastartuj a puš' topení – je tady jako na Sibiři. Podívej se, jak se ti zamžila okénka, když tu jenom tak sedíš a nehýbáš se. Zapni vnitřní větrání a hurá na silnici. Jedeme!

Zaskřípala zuby a otočila klíčkem v zapalování – hned nato zasténala, protože v motoru slabě zakašlalo a zmlkl.

„Ne!“ zamumlala, popadla volant a zkusila to znovu. *Vrr-vrr-škyt*. Do... prkenný ohrady, ulevila si v duchu. Zrovna dneska jí auto vypoví službu!

Zvedla kapotu a zahleděla se do útrob motoru. Její dech se srážel v ledovém vzduchu. „Dobře,“ prohlásila sebevědomě, jako by věděla, co si v téhle situaci počít. „Tak se na to podíváme...“

Zírala na změť kabelů a součástek v naději, že dostane nějaký spásný nápad. Bohužel marně. Dráty zůstávaly připojené k... něčemu. V průhledné nádobě byla spousta vody. Olej. Jak se kontroluje olej? „Himl hergot krucifix!“ vyštěkla. Nenáviděla se za svou omezenost. Přestože je celkem soběstač-

ná a nezávislá žena jednadvacátého století, někdy si přála, aby tu byl táta a postaral se o podobné věci, jako je tahle. *Hni sebou, Cait*, představila si, jak říká. *Bud' užitečná a uvař nám kafe, ano?* Táta byl prima chlap. Lepil propíchnuté duše, když píchla kolo; neztrácel trpělivost, když ji učil řídit; a opravil topení ve studentském bytě, kam se odstěhovala. Miloval ji. Říkal jí, jak je krásná, a když složila všechny zkoušky a stala se zdravotní sestrou, prohlásil, že je na ni hrdý. Pak předčasně zemřel na rozsáhlý infarkt a bylo po všem.

Možná jsem si měla pronajmout stěhovací dodávku, napadlo ji, když poraženecky práskla kapotou. Flynn bude šilet, když se po všech těch urgencích neukáže, jak se domluvili. Je to ten typ člověka, který se nerozpakuje vrátit jídlo v restauraci, když přesně nevyhovuje jeho chuti. Caitlin naopak mlčky žvýká přepečené steaky a vlažné hranolky, protože nechce dělat povyk.

„Všechno v pořádku?“

Úlekem nadskočila. Otočila se k muži, který se vykláněl z okénka dodávky, jejíž motor tiše předl. Harry Sykes. „Nejede ti to?“ zeptal se.

„Jo. Nemůžu nastartovat,“ přiznala a bezmocně rozhodila rukama. „Když musí člověk honem někam odjet, jako na potvoru ho vypeče auto.“

Hlasitě se zasmál. „Mám se na to podívat?“

Páni, chlap s náradím. HURÁ! „Když budeš tak hodný.“

„Není problém.“ Zaparkoval u chodníku a vystoupil. „Mohla by to být baterie. Vyloudilo to nějaký zvuk?“

Muži přece rádi něco opravují. Nebo ne? dumala Caitlin, zatímco se Harry usadil za volantem a zkusil nastartovat. *Vrr-vrr-škyt. Vrr-vrr-škyt.* Vidí problém – a musejí ho vyřešit.

Bude to dobrý rok

Flynn byl stejný. Když se mu rozbil jeho drahý kávovar, hodiny ho rozebíral na stole v kuchyni a hrál si s drátky a ventily. Kéž by stejnou péčí věnoval záchraně jejich vztahu a nechtěl tak rychle zahrnout kramle.

„Zkusíme vyčistit konektory baterie,“ navrhl Harry a vystoupil.

„Dobrý nápad,“ drkotala Caitlin zuby. „Já zkontrolovala vodu,“ dodala vstřícně, aby si Harry nemyslel, že je totální blbka.

Sledovala, jak pracuje a mezi obočím se mu objevuje ustaraná vráska, zatímco noří ruce do útrob motoru. Chlap s montážním klíčem v ruce je zatraceně sexy, přemítala nepřítomně. Může za to staré dobré biologické naprogramování. Jeskynní žena v ní takhle reaguje na otřepanou ukázkou maskulinity. Kdo by nedokázal ocenit schopného muže? Anebo za to může skutečnost, že do něho byla v šestnácti platonicky zamilovaná, a najednou se v jeho přítomnosti ocitá v roli „dámy v nesnázích“?

Mlčte, doktore Freude, okřikla se. Buď vděčná, že je někdo ochotný spravit ti auto.

„...vstříkovací systém paliva,“ říkal zrovna Harry.

„Cože?“ Teď ji přistihl, že nedává pozor.

„Podle mě by se na to měli podívat v servisu,“ opakoval Harry. „Vypadá to, že je na vině vstříkovací systém paliva.“

„No nazdar. Zatraceně. Ale děkuju.“

Zaklapl kapotu a opřel se o ni. Zdálo se, že nikam nespěchá. „Můžu tě odvézt, jestli chceš. Kam máš namířeno?“

„Do Cambridge,“ odpověděla. Je to asi hodina cesty, takže pořádná zájízďka. „S tím si nedělej hlavu. Díky, že ses mi na to podíval.“

„Oukej,“ přikývl k jejímu úžasu. „Jedeme do Cambridge.“

„Cože? Ne, kdepak, to fakt nemusíš. Vlastně jsem...“ Zarázila se. Nechtělo se jí s barvou ven, ale jeho vyčkávavý výraz jí nedával moc na vybranou. „Potřebuju si odvézt věci ze starého bytu,“ přiznala nakonec. „Nemůžu po tobě chtít, abys...“

„To je v pohodě. Vážně. V práci jsme museli skončit dřív. Všichni čekáme, až instalatér dodělá koupelnu. A protože jím není nikdo jiný než John, řečený Šnek, bude to nadlouho.“ Oči se mu uličnický třpytily. Ukázal na dodávku. „Takže buď pomůžu tátovi odvézt hromadu haraburdí do sběrného dvora, anebo odvezu tebe. Nastup si.“

Caitlin poskočilo srdce. „Díky.“

Jestli ji Harryho dodávka něčím zaujala, pak hlučným topením a překvapivou sbírkou předmětů pod sedadlem spolujezdce: byla tu zatoulaná dětská teniska, prázdná krabice od jablečného džusu a členka do vlasů se vzorem koček. Přístrojová deska se ztrácela pod samolepkami všemožných hudebních skupin. Proboha, on má děti, pomyslela si zklamaně Caitlin. S tím přece musela počítat. Tak okouzlující a ohleduplný muž, jako je Harry, jich určitě stačil zplodit tucet, a bezpochyby po sobě zanechal celou řadu roztrpčených bejvalek.

„Netušila jsem, že jsi fanouškem One Direction,“ prohodila Caitlin na adresu chlapecké hudební skupiny, k jejímž obdivovatelům se hlásil prostřednictvím samolepek.

Harry se rozesmál. „Jo, nedám bez nich ani ránu. Zbožňuju hopsání v kotli rozněžněných puberťáček.“ Nastartoval a spiklenecky na ni mrkl. „Kdepak, je to jinak. Já jsem se zapletl se svou neteří. Každý pátek odpoledne ji vozím na gym-

Bude to dobrý rok

nastiku. Jak vidíš, zařizuje si to tady jako v dětském pokojíčku, aby se tu cítila jako doma.“ Vytáhl červenou školní miku, zapasovanou vedle ruční brzdy, a odhodil ji dozadu. „Ale ta čelenka je samozřejmě moje. Byl bych ti vděčný, kdybys na ni nešlápla.“

Caitlin se usmála. „Co ty, Harry? Máš nějaké děti?“

Upřeně sledoval silnici před sebou, takže neviděla, jak se tváří. „Ne. A ty?“

„Ne.“

„A co nějaký agresivní potetovaný manžel, o kterém bych měl vědět, protože na nás čeká v Cambridgi, praská klouby a trénuje výhružné pohledy?“

Odfrkla si. „Ne, nic ti nehrozí.“

Před kruhovým objezdem zpomalil a podíval se na ni. „Takže vůbec žádný exmanžel? Pokračuj, rád si to poslechnu. Můj báječný život podle Caitlin Fraserové. Vyprávěj.“

„Žádní exmanželé.“ Do prčic, pomyslela si uštvane. Do Cambridge zbývá lán cesty. „Chvilí jsem dělala zdravotní sestru, pak...“

„Výborně, zdravotní sestry mám rád.“

Zakoulela očima. Existuje na světě chlap, který ne? „Nějaký čas jsem žila v Norwichi s vážnou známostí číslo jedna. Byl to vědec s obrovským počítačovým mozkiem.“

„Hmm. Nelíbí se mi, jak to zní.“

„Náhodou byl v pohodě.“ Jeremy Langley, žil tak trochu mimo realitu, zato byl upřímný. Génus přes komputery. Není divu, že se nechal zlákat velkými penězi a slávou Silicon Valley. „Bohužel jedničky a nuly miloval víc než mě.“

„Mizera. Co bylo dál?“

„Změnila jsem zaměstnání. Zdravotní sestrou jsem se

stala jenom kvůli rodičům. Máma byla porodní asistentka, táta ředitel nemocnice. Ale pak jsem měla něco jako epifanii...“

„Co je to? Nějaký záchvat?“

„Ne! Prostě jsem prozřela – tedy ne že by mi odoperovali šedý zákal, než se zeptáš. Zkrátka jsem si uvědomila, že život je příliš krátký na to, abych ho strávila vynášením bažantů a při sobotních nočních službách odrážela nevyžádanou přízeň pacientů i kolegů.“

„Aha. Okamžik vzpoury. Píšu ti bod. Co bylo potom? Ne, radši mi to neříkej. Tipoval bych kovboje krotícího divoké mustangy.“

Vyprskla smíchy. „Ne tak docela. Vrátila jsem se na vysokou a vystudovala grafický design. Začala jsem vytvářet webové stránky a nikdy se neohlížela nazpátek.“

„Výborně. Pokračuj. A nech mě hádat. Dala ses znovu dohromady s tím programátorem. Navrhovali jste špičkové stránky a šeptali si do ouška vášnivé kódy.“

„Ne!“ Ta představa ji rozchechtala. „Ale asi jsem to měla udělat. Nejspíš už je z něho multimiliardář a pracuje pro nějakou anonymní korporaci v Seattlu.“

„Padá na mě depka. Tady jsi udělala zásadní chybu, Fraserová. Nemám tě radši odvézt na letiště?“

„Stačí do Cambridge, díky,“ odpověděla. „Teď je řada na tobě. Vyprávěj mi o báječných letech Harryho Sykese. Čím budou šťavnatější, tím lépe.“

Probírali svoje životy a cesta rychle utekla. Harry mluvil o tom, jak půl roku pracoval v Aucklandu jako malíř a dekoratér a v nenadálém hnutí mysli se málem oženil s No-

Bude to dobrý rok

vozélandankou, se kterou prožíval bouřlivý vztah. Zato jeho rodiče se rozvedli. Potom si skoro vzal Shelley Bridgesovou, která s nimi chodila do školy, a vyučil se elektrikářem. Následoval další divoký a málem zlegalizovaný vztah, tentokrát se starší ženou, které předělával rozvody v domě. Odstěhoval se z Larkmeadu a zase se tam vrátil. Tentokrát stačilo málo a vstoupil do manželství s jistou Francouzkou. Do nového roku si dal předsevzetí, že se nepožene do chomoutu s každou sukni, kterou potká.

„To zní rozumně,“ souhlasila Caitlin.

„Zadělal jsem si tím na spoustu potíží,“ přiznal Harry. „Jsem holt nenapravitelný romantik.“ Odhodlaně plácl do volantů. „Letos bude všechno jinak. Úplně jinak. Mám novou strategii. Pravidlo deseti schůzek.“

„To neznám. Jak funguje?“

Dlouze se na ni podíval, aby se ujistil, že si z něho neuttahuje, ale tvářila se vážně. „Vlastně to byl nápad mé sestry,“ přiznal. „Býval jsem hodně impulzivní a hodně věcí jsem tím zkomplikoval.“

„Ne! Skutečně?“ Tentokrát si ho opravdu dobírala.

„Těžko se tomu věří, já vím. A tak mi moje sestra Sam navrhla Pravidlo deseti schůzek, abych se zase nedostal do maléru. Domnívá se totiž, že když se člověk s partnerem desetkrát sejde, než se s ním vyspí – anebo ho požádá o ruku – vztah má větší šanci.“

„Aha. A jak to jde?“

„Právě že to moc nejde, abych byl upřímný. Zrovna jsem se rozešel s Jade a ona mi to pořád vyčítá. Uvidíme.“ Zahýbal obočím a udělal legrační grimasu. V tu chvíli Caitlin záviděla každé ženě, která padne Harrymu do oka. Je vážně skvělý –

taková rozpustilejší verze Daniela Craiga – stejně ostře řezaný obličej, široká ústa a pronikavé oči, které jako by do vás viděly. Uf! Zdá se jí to, anebo je tu fakt horko?

„Na téhle křižovatce doleva,“ vyhrkla spěšně a byla ráda, že se musí soustředit na něco jiného. Uklidni se, nařídila si. Hlavně si nenamlouvej, že mu jde o něco víc než o normální výpomoc bývalé spolužačce. Oukej?

Mlčky ujížděli dál a Caitlin přemýšlela, kdy naposled jela po téhle ulici. Ano, to ráno, kdy máma umřela. Oči ji pálily z nedostatku spánku a kosti bolely, jak se krčila na nepohodlné židli u nemocniční postele. Svíralo se jí srdce. Na obloze se objevily první paprsky světla a nebe zezlátlo. Lidi se zvolna probouzejí, vstávají z lůžek, protahují se a zívají, klopytají ke kávovaru. Nemají ponětí, jaká strašná věc ji potkala. Jediné, po čem Caitlin toužila, byly Flynnovy silné paže, pevné objetí a útěcha lásky.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Harry.

Caitlin hleděla před sebe, ale nic neviděla. V hlavě se jí přelévaly vzpomínky na ono ráno a přesně do sebe zapadaly jako barevné kamínky kaleidoskopu. Hlasy linoucí se z bytu, smích, který ustal, sotva vešla dovnitř. Vůně toastu a slaniny, rádio hraje veselou melodii a u stolu sedí její kamarádka Jess a strká bosé nohy Flynnovi do klína. Oba jsou jen v županech. Ten, který má Jess na sobě, patří Caitlin.

„Ano, jistě,“ zadrmolila otupěle. „Už tam skoro jsme. Za kostelem doprava.“

Flynn bydlí v moderním domě na Cromwell Road – v krabici bez duše, jak vždycky v duchu dodávala Caitlin. Ale když jí v milostném poblouznění navrhl, aby se k němu při-

Bude to dobrý rok

stěhovala, byla nadšením bez sebe a čtvercové místnosti a nedostatek venkovního prostoru jí vůbec nevadily. Teď když nějakou dobu žila v matčině domě obklopeném velkou zahradou, kde trámy na stropě propůjčují pokojům svérázné kouzlo, připadalo jí tohle místo studené a neosobní.

„Tady to je,“ hlesla, když otvírala vchodové dveře. S každým krokem, který se hlasitě rozléhal na šedivé dlažbě, se jí víc a více svíral žaludek. Teprve teď si uvědomila, že i když tady žila dva a půl roku, nikdy se tu necítila doma. Stačí sem vejít, a už je podrážděná. Zadržela dech. Napůl očekávala, že se před ní zjeví Flynn a řekne jí něco jízlivého. Odstup od ubíjející rutiny někdy pomůže, aby si člověk uvědomil, že je vlastně nešťastný.

„Moc hezké,“ ucedil zdvořile Harry, zatímco se rozhlížel kolem sebe. Caitlin se zatím probírala poštou položenou na skříňce v hale.

Flynn se nezapřel. Všechny její věci naskládal do krabic, které uložil v pokoji pro hosty. Teď jenom čekal, až si je odveze. Na policích zůstaly mezery po jejích knihách, které vypadaly jako vypadané zuby. Bez jejích fotografií a ozdůbek působila římsa nad krbem podivně prázdně. Na háčku v předsíni visel moderní, břidlicově šedý kabát, který rozhodně nebyl její, a v koupelně zářil červený zubní kartáček. On ani Jess zjevně neztráceli čas.

„Prokristapána, kdo je to?“ zeptal se Harry a ukázal na obrovský obraz v obývacím pokoji. Byla to černobílá fotografie, která zachytila Flynna, jak spí s hlavou na polštáři. Dárek od bývalé přítelkyně. Caitlin jím tajně pohrdala.

„To je můj bývalý. Flynn.“ Pohledný ďábel s vysokými lícními kostmi a dlouhými tmavými řasami. Ale teď vážně: Kdo

si pověsí do pokoje gigantický obraz sebe sama? Jenom narcistický hňup.

Harry si zjevně myslel totéž, ale byl moc slušně vychovaný, aby vyslovil svůj názor nahlas. „Co se s vámi stalo?“ vypytał se, zatímco snášeli do jeho dodávky bedny s jejími proprietami.

„Prostě to nefungovalo.“ Nechtěla Harrymu sdělovat podrobnosti. Odemkl auto a zastrčil dovnitř krabici, kterou nesl. Potom se natáhl pro její a postavil ji vedle té první.

„Mám ho zabít?“

Caitlin se rozesmála. „Nepokoušej mě.“

Za necelých patnáct minut měli hotovo. Jeden by skoro čekal, že po dvaatřiceti letech na téhle planetě toho člověk bude mít víc. Určitě by se slušelo vlastnit aspoň pár kusů solidního nábytku, jako mají všichni zodpovědní dospělí. Kdepak. Caitlin ne.

„A máme to. Byla to hračka,“ poznamenal Harry, když naložili poslední dvě bedny. „Vracíme se?“

„Ještě se skočím podívat nahoru, jestli jsem něco nezapomněla,“ odpověděla. „Dlouho se tam nezdržím.“

Naposled pomalu procházela jednotlivé místnosti a špičkami prstů se dotýkala stěn. Všude panuje vzorný pořádek a čistota, blesklo jí hlavou. Dráždily ji precizně srovnané hrnky a kořenky seřazené podle abecedy. Dokonale poskládané ručníky a osušky v koupelně připomínaly hotel nebo lázně. Vzpomněla si na matčinu chalupu, kde vládne útulný nepořádek, porcelán spolu neladí, na lednici visí barevné magnety z Cornwallu a Tenby a všude jsou vystavené rodinné fotografie. To je ten pravý domov, tohle ne. Není divu, že se tu nikdy nedokázala uvolnit.

Bude to dobrý rok

V koupelně se zahleděla do zrcadla a jako by spatřila dáv-
né záblesky sebe samé: moc hubená, plná úzkosti. Viděla se,
jak si nanáší make-up, aby zakryla jizvičky po akné. Jak si
vytrhává první šediny dřív, než si jich Flynn všimne. Kvůli
němu ze sebe dělala něco, co není. Představila si, že mu na
zrcadlo napíše rtěnkou vzkaz, než definitivně zmizí. POLIB
SI! nebo SERU NA TĚ!

Ne, to je dětinské. Tohle nesmí. Rozzuřila by ho tím.

„Už jsi hotová?“ zavolal Harry z chodby.

„Už jdu!“ odpověděla, aniž se pohnula. Mimoděk se
ušklíbla. Sítilo v ní pokušení něco Flynnovi provést, než se
nadobro ztratí z jeho života. Měla by? Odváží se? Nejspíš ne.

Poslední kontrola. Na zadní straně dveří v koupelně nic
nevisí, toaletní potřeby ze sprchového koutu jsou pryč. Aha,
skříňka nad umyvadlem. Tam se nepodívala. Otevřela zr-
cadlová dvířka a zrak jí padl na balíček kondomů. S vroub-
ky, pro větší požitek, stálo na krabičce. Aha. S ní kondomy
nepoužíval. Musela se cpát hormony, protože nesnášel pach
gumy. Zjevně se přes tenhle malý problém rychle přenesl.

Nakoukla do krabičky. Uvnitř moc kousků nezůsta-
lo. Idiote! V náhlém přívalu zlosti jimi mrskla na podlahu.
Zmuchlala ručníky a přeskládala jeho kosmetiku. Věděla, že
si toho hned všimne. Rozběhla se do kuchyně, kde promí-
chala kořenky. Kurkumu prohodila s kardamomem, zázvor
zaměnila za kmín, fenykl za chilli.

Harry se v obýváku uvelebil na područce křesla. („Ne-
sedej na to, poničíš tvar,“ vztekal se Flynn pokaždé, když
udělala totéž.) „Hotovo?“ zeptal se, když kolem něho Cait-
lin prošla s jasně rudou rtěnkou v ruce. „Co to dě...? Caitlin!
Zatraceně!“